

võlutult
sinu

— *romaan* —

LIZ TALLEY

Originaali tiitel:
Liz Talley
Charmingly Yours
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikus kontekstis.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2016 Amy Rogers Talley. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E11385120
ISBN 978-9949-82-686-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Linnale, mis tegi minust selle, kes ma olen – Mindenile Louisianas.

*Ma ei saa öelda, et Morning Glory oleks
täpselt samasugune nagu mu kodulinn,
aga olles tulvil iseloomu, soojust ja tegusaid inimesi,
on sellega üpris sarnane.*

Aitäh, Minden, et sa mind õigesti kasvatasid.

Esimene peatükk

Viimane asi, mis ühendas Rosemary Reynoldsit tema kõige kauaaegsema sõbraga, lebas poolenisti täpilise mustriga pakkepaberil süütult laua keskel. See oli adresseeritud „Minu tüdrukutele“ sama tütarlapselikult hoogsa käekirjaga, mille Lacy Guthrie oli täiuseni viinud oma seitsmenda klassi matemaatikaõpiku tagaküljel.

„Nii, kes selle avab?“ küsis Eden Voorhees silmi pühkides ja määrides laiali peenemat sorti ripsmetušsi, mida ta oli Rosemarylt hommikul laenanud, kui nad end matusteks riietasid.

Rosemary istus kohvikus koos oma kahe allesjäänud parima sõbraga ning ta pea valutas, sest ta oli nutnud viimased kolm tundi. Ei. Kolm päeva.

Pärast seda, kui viimane külaline oli märja pabertaskurätiku Fulbrighti matusebüroo prügikasti visanud, jätsid tema, Eden ja Jess hüvasti Lacy emaga ning läksid sinna, kus nad ei pidanud naeratust teesklema ja noogutama, kui keegi mainis, kui hea Lacy välja nägi.

Kuidas, jumala pärast, sai Lacy hea välja näha? Ta oli surnud. Kuidas saaks sellega seostada midagi „head“?

Rosemary heitis pilgu Jess Culpepperile, kes silmitses ümbrikut, silmad kuivad, lõug ees. Kõigutamatu Jess. Rosemary oli tahtnud nutma puhkeda, kui taipas, kes oli selle pakitud kingituse sinna jätnud, aga tal polnud enam pisaraid. Ta oli neid valanud matuse-

teenistuse ajal ja haua juures, võimetu peatama nuukseid ja kohutavad südamevalu, kui ta mõtles, et Lacy ei helista talle enam kunagi ega kaeba härra Sneedi halva hingeõhu üle... ega istu Earline'i, Guthriede vana Fordi istmele, et pöörata peegel allapoole ja huuli värvida.

Lacy oli läinud.

Aga dramaatilise žestiga, mis poleks pidanud Rosemaryt üllatama, oli Lacy jätnud oma kolmele parimale sõbrale Laisa Konna kohviku leti alla paki. Kohvik asus väljaku ääres Morning Glorys, Mississippi kõige sõbralikumal linnas. Või nii seisis sildil, mis ütles selle Jacksonist veidi ida pool asuva väikelinna külalistele tere tulemast. Keskmise suurusega karp oli pakitud rõõmsasse kirjusse mummulisse paberisse, millel oli oranžist satiinist lehv. Oranž oli alati olnud Lacy värv.

„Ava sina,“ ütles Eden, lükates ümbriku Rosemary poole. Kui ta polnud just kogukonnateatri rambivalguses, eelistas Eden istuda tagumises reas, et temale tähelepanu ei pöörataks.

„Miks mina?“ küsis Rosemary, lükates selle tagasi.

„Jeesus, andke siia,“ ütles Jess, võttis ümbriku, rebis selle lahti ja puhus sisse. Kuni selle hetkeni polnud Rosemary teadnud, et ta sõbral on selline komme kirju avada.

Veider.

Jess kui operatsiooniõde oli ideaalne inimene, et see mõistatuslik ümbrik avada. Ta tegi lahti selles oleva kirja ja pühkis käeseljaga nina. Kui nad poleks just Lacy matustelt tulnud, oleks Rosemary oma sõpra narrinud, et steriilsusest ei tea ta mõhkugi, aga täna polnud päev naljatamiseks. Täna polnud päev mitte millekski. Jess kõhatas. „Hästi. No nii.“

Eden pööras pilgu kõrvale ja ta siledad tumedad juuksed langesid näole, varjates emotsioone. Sellest ajast peale, kui ta oli kaotanud naftaplatvormi õnnetuses oma vanema venna, ei talunud ta hästi midagi, mis oli seotud surmaga.

Pagan, kes taluks hästi midagi, mis oleks seotud surmaga? Võib-olla hauakaevajad? Kindlasti kuulus see nende töökirjeldusse. Soovitakse inimest, kellel pole midagi surma... ega nelgilõhna vastu.

„Kallid Eden, Jess ja Rosemary,“ luges Jess, hääl murdumas. Paber värises, kui naine püüdis emotsionaalset distantsi säilitada.

„Ma tean, et te istute ja mõlete, miks pagana pärast saadan ma teile sealt teispoosusest kirja. Teispoosusest. Kõlab jubedalt, eks ole? Aga igatahes ma tean, et mu ema hoidis teid ilmselt haiglapalatist eemal. Te tunnete Conniet, ta on kontrollifriik ja ilmselt oli tal mingi hull reegel, et ainult perekond võib tulla.“

Eden nuuksatas. „Andis talle nina pihta, eks?“

Jess mühatas, olles ilmselt ikka veel Lacy ema pärast nõrdinud, aga jätkas. „Asi on selles, et ema ei taibanud kunagi, et perekond ei tähenda ainult veresugulust. Minu tõeline perekond algas päeval, mil me astusime härra Meyeri klassi Morning Glory keskkoolis. Jee!“

Härra Meyeri klass. Sealt sai kõik alguse. Rosemary mäletas, mida Lacy tol hommikul kandis. Ta oli näidanud nädal varem oma esimese koolipäeva riideid – uued teksad, mis pahklude kohalt laienesid, platvormkingad ja liibuv T-särk, mis ütles: VÄIKE PREILI PAHANDUS. Pahaaimamatu härra Meyer oli lasknud neil istuda sinna, kuhu nad tahtsid ja kuidagi juhtusid need neli tüdrukut sama laua taha.

„Mina olen Lacy,“ ütles ta, närvides juuksesalku, mis oli lillaks värvitud juuksevärviga, mille ta sai suvel oma vanaema juures külas käies. „Rosemary ja mina käisime Prestwoodis, aga me pole üldse snoobid. Nii et ära muretse. Me ei hammusta.“

Selline oli Lacy. Ta ei pidanud kedagi võõraks.

„Mina olen Jess,“ ütles pikk tüdruk, kelle pilk oli juba kaheteistaastasel vankumatu. „See on Eden. Me käisime Richardsi algkoolis.“

„Ma tean,“ ütles Lacy, silmitsedes ilmselgelt odavat pluusi, mis Edenil seljas oli, aga mitte õelalt. Lihtsalt hindavalt. „Tähendab, kui

te Prestwoodis ei käinud, siis käisite Richardsis, eks? Seni pole ma sellest koolist siin just erilises vaimustuses. Teate, me peame lõuna ajal kokku hoidma.“

„Sa tahad süüa koos meiega?“ küsis Eden, vaadates Jessi poole, justkui luba küsides.

„Muidugi,“ ütles Lacy laialt naeratades. „Mul on kõrini ühtede ja samade inimestega suhtlemisest. Välja arvatud Rosemaryga muidugi. Tema on alati olnud mu kõige parem sõber.“

Jess kallutas pead. „Sa ei tunne meid.“

Lacy naeris. „Aga saan tundma. Meist saavad eluaegsed sõbrad. Näete? Me sobime kokku. Nagu „Seksis ja linnas“. Te ikka vaatate seda?“

„Ei,“ ütles Jess, heites Edenile mõistatusliku pilgu. Need kaks tüdrukut olid Lacy reipast otsustavusest ilmselt ehmunud.

„Oh jumal küll, see on kõige lahedam asi üldse,“ ütles Lacy, heites pilgu kena poisi poole, kes hilinenult sisse astus. Ta naeratas poisile silmadega. „See on neljast naisest New Yorgis. Mina olen nagu Samantha. Ta on super enesekindel ja otsekohene. Rosemary on peeps nagu Charlotte, aga ta peab olema oma ema pärast.“

„Ma ei ole peeps,“ turtsus Rosemary.

Lacy vaevus teda korraks teadval pilgul vaatama.

„Lihtsalt sellepärast, et ema sundis mind seda kandma,“ ütles Rosemary, libistades kätt üle kleidi, mille ema oli talle Neiman Marcuse kataloogist tellinud. „Ma ei tahtnud seda, tead.“

„Pole midagi, Rose. Mulle meeldib Charlotte. Ta on optimistlik. Niisiis jäävad teile Miranda ja Carrie. Ja ma järeldan, et te sobite selleks hästi. Jee!“ Lacy plaksutas elevuses käsi.

„Kas see sari pole alaealistele keelatud?“ küsis Eden.

„Muidugi on. Mu ema arvab, et ma lindistan „Dawson’s Creeki“, mida ma teengi. Aga seda lindistan ka. Te kõik võite minu juurde vaatama tulla. Sobib?“

Lacy ei oodanud vastust. Ta lihtsalt hakkas oma märkmikusse tüdrukute kontakte kirjutama, justkui oleks tal otsus tehtud. Neist

kõigist saavad sõbrad, igäüks oma rollis. Nad tasakaalustavad üksteist, pühivad üksteise pisaraid, tähistavad koos esimesi suudlusi ja ühinevad *NSYNC bändi fänniklubiga.

Ja seda nad tegidki. Välja arvatud Eden. Ta keeldus selle fänniklubiga ühinemast.

Jess pani kirja lauale, tõmmates Rosemary tagasi olevikku. Ta sõber võttis late kätte ja loksutas üle ääre, aga ei vaevunud seda ära pühkima. „Jeesus.“

Laisa Konna omanik Sassy Grigsby tegi vaikset näuguvat häält ja nuuskas pabertaskurätikusse. Ta istus leti taga oma liiga kitsas tumesinises kleidis ja jälgis naisi kurbade silmadega. Vaid mõni minut tagasi oli Sassy käinud laua juures, mille tüdrukud olid teisel kursusel enda omaks kuulutanud – samal päeval, mil Kyle Hannah läks Edenist lahku ja nad kõik tundsid talle kaasa, süües *brownie*'sid ja juues kuuma šokolaadi –, ning pannud kingikarbi laua keskele. Sassy oli peaaegu vabandavalt läinud eemale kohvibaari leti taha, kus ta nutmist jätkas.

Jess võttis jälle kirja kätte, neelatas ja luges: „Teie kolmekesi olite õed, keda mul kunagi polnud, ja see on ilmselt väga imelik, aga ma tahaksin teilt midagi paluda.“

Mõne hetke luges Jess vaikselt.

„Lõpeta ära,“ ütles Eden lauale koputades.

Jess ei teinud Edenist väljagi, ta huuled liikusid lugedes ja silmad läksid suureks.

„Mida?“ küsis Rosemary.

Jess pani kirja lauale ja tõmbas karbi enda poole ning sobras selles.

„Mida sa teed?“ küsis Eden, võttes karbist kinni, nii et see libises Jessi sõrmede vahelt ära.

Jess tõmbas selle tagasi, rebis pakkepaberi lahti ja tõi lõpuks nähtavale neerumustriga kotikese. Ta ulatas selle Rosemaryle. Kott maandus naise peopessa nagu oomen.

„Kas ma teen lahti?“ küsis Rosemary.

Jess raputas pead ja pöördus kirja juurde tagasi. „Nagu te teate, oli mu kõige suurem unistus maailma näha. Isegi siis, kui ma väike olin, tahtsin ma näha asju, mille kohta oma pildiraamatutest lugesin. Pariisis käimine oli mu elu kõrgpunkt ja ma olen raha säästnud, et minna Austraaliasse ja Uus-Meremaale... aga jah, seda ei juhtu.“

„See on kohutav,“ sosistas Eden.

Rosemary noogutas, kaaludes peos väikest ehtekotikest ja teades, mis see on, ning tal oli väga valus.

„Aga ma sain aru,“ jätkas Jess, kiri ikka veel käes värisemas, „et teil kõigil on samuti unistused, niisiis otsustasin, et mu viimne soov on aidata teil saada neid asju, mida te tahate. Ma kirjutasin igaühele teist kirja ja aitasin natuke, et teie elus midagi toredat juhtuks. Sellest kotikesest te leiate mu soovi teise osa – minu amuletikäevõru lõpetamise. Kui olete leidnud, mida otsite, siis valige amulett ja kinnitage käevõru külge. Kui meie käevõru on valmis, siis leidke keegi, kellel pole enam lootust ja andke see käevõru talle. Mina hoolitsen ülejäänud eest.“

„Mida see kõik tähendab?“ küsis Eden.

Rosemaryl oli sisimas kummaline tunne. Lacy oli midagi veerema lükanud, midagi sellist, millest Rosemary päriselt sotti ei saanud. Kogu see asi tundus müstiline... nagu oleks Lacy teadnud midagi, mida nemad ei tea.

Jess köhatas ja luges edasi. „Ma usun maagiasse ja õnnelikku lõppu... isegi kui mul endal seda pole. Ja ma usun teisse. Ma armastan teid kõiki ja jälgin teid. Loodetavasti taevast, sest te kõik teate, et ma VIHKAN kuumust. Palju kallisid ja armsaid lepatriinusid. Lacy.“